

evolució personal, sempre serà un esclau de l' escola o tendència qu' estigui més de moda o que millor s' adapti al seu temperament.

De manera que amb dos encara no'n fem un.

F. VAYREDA.

Opinions agenes

Unitat espiritual ciutadana

Aixó vol dir que existeixi un impuls general d' esperit per a unir les voluntats en tot allò que afecta essencialment al patrimoni de la ciutat.

Aquest impuls, per a poder existir, necessita previament que els ciutadans creguin que, a més del patrimoni particular de cada hù i a més del patrimoni propi de ses personals conviccions, n' hi ha un altre, del que tots ne son productors i tots ne son usufructuaris, siguin les que vulguin les diferències que separin als uns dels altres.

Si els ciutadans tenen convicció de que en la ciutat hi ha un patrimoni del que tenen dret a disfrutar-ne, haurán de comprendre que també tenen el deure de conservar-lo i augmentar-lo a mida de ses possibilitats particulars i personals.

Com que tota possessió porta anexe el sentiment d' amor a la cosa posseïda, és elemental qu' els ciutadans han de estimar el patrimoni comú, i aquest amor, per a ésser efectiu, s' ha de manifestar amb fets, amb obres, amb quelcom més que amb un platonisme purament verbalista.

I aquí, per mica que ho considerem, se veu la immensa eficàcia de la unitat espiritual ciutadana.

Als preceptes a que cada home ha de subjectar ses personals accions, per raons de conservació, d' ètica, de creences, de conveniència particularment individual, s' hi han d' ajuntar els derivats de la unitat espiritual ciutadana. I allavors és quan esdevenen les accions ciutadanes generoses, amples, enlairades, heroiques.

Allavors és quan un se recorda de que té germans de ciutat que poden necessitar-lo en empreses d' utilitat col·lectiva i un veu que està obligat a prestar franca col·laboració a dits germans sense rezels ni enutjoses desconfiances, per a obtenir la col·laboració recíproca d' ells en les propies iniciatives.

Allavors és quan és possible que els germans de ciutat, posseïts d' un sentiment que'ls enlaira, sàpiguen sentir-se superiors per a no donar valor a mútues ofenses, i tenint consciència de la mísera condició humana, respectin les opinions, dissimulin les faltes i perdonin els agravis, i és quan s' estableix aquella cordialitat precursora de les grans col·laboracions.

I el ciutadà s' ennobleix, i la ciutat se dignifi-

ca i reviu a l' esperança de les més progressives ascensions.

FREUND.

(De *El Deber.*)

La nostra Prempsa

Ahir, primer dia de primavera, vaig tenir sobre la taula de treball fins a cinc periòdics locals. Demano als llegidors que no vulguin veurer res d' ironia en parlar al mateix temps de la primavera i d' aquesta abundància de fulles escrites pels olotins.

Per al que desconegui la vida esperitual nostra, segurament aquest seria un fet dels que s' anoten i prou: tot lo més, digne de un lleu comentari.

Més per nosaltres que tenim la dèria d' estudiarne el fons de nostra vida ciutadana, el fet de publicar-se quatre periòdics en nostra petita població i en les circumstàncies actuals te el valor de fer-nos rumiar un bon xic, buscant-hi el perque i les conseqüències.

Si ens servíssim dels motllos fets i llocs comuns, dient que la modesta premsa de petites localitats indica política de campanar, existència de penyes de cassino de poble, envejes literàries de col·legial, rivalitats de caciquets o de famílies, o qualsevolga futesa per l' estil, no arribariem pas a comprendre el nostre fenomen.

Ni tenim política candent, ni penyes, (casi be ni casinos), ni nostres adolescents tiren per literats i per no tenir, ni departits polítics disfrutem. De cacics no'm parlem; ni en temps que valia la pena de ser-ne varem arribar-hi.

I doncs la causa? és que surten com els bolets els nostres periòdics? no tenen pare o padrí, no hi ha una idea, una voluntat davant de cada un d' ells?

Examinem-ho; obrim-los tots i sense cap prejudici vejem si ells mateixos ens ho diuen.

Primera observació, tots son correctes i serios cap de humorístic ni picant ni tan sols atrevit, moderats en la forma i fons, no revelen cap estat d' apassionament, ni lluita.

El mes vell, «catòlic d' acció social» serveix la seva bandera amb força seny i d' un quant temps amb galana forma; veritat que no sembla el mateix d' aquells bons anys del Dr. Claret.

Segueix el nostre, al qui per modestia posaríem en últim lloc si el compromís de ser imparcial i el valor del temps no li donguessin dret al segón.

Deslligat de tot partit polític, representa una mena d' aixopluc de la gent cansada, sala de repós, sense un crit, sense un aire perillós com si tingués les energies en estat latent. Hi ha qui diu que tant com de partits polítics està deslligat de criteri, pero els que aixís pensen solen confondre el criteri amb un lema o bandera de combat.